

MINDER

fra
**Missionsmøderne i Emaus Kirken,
Lacine, Wisconsin.**

Vi sidder i den hyggelige, gæstevænlige og gæstfrie Præstebolig, der ligger ved Kirkens Side.

Kirkeklokken ringer. „Den kalder paa gammel og paa ung, mest dog paa Sjælen træt og tung, syg for den evige Hvile.“ Idet du triner op i Kirken, ser du for dit Øje Prædikerens Ord: „Forvar din Fod, naar du vil gaa til Guds Hus, og vær nær for at høre.“ Og naar du gaar ud: „Vorder Ordets Gørere og ikke alene dets Hørere, med hvilket I bedrage eder selv.“ Jakob 1; 22. Indenfor Kirkedøren møder dit Øre og dit Øje Malerkunst, Tonekunst og Bygningskunst. Jeg tør vistnok godt skrive: „Her er Guds Finger.“ Pi-beorgelede yndefulde Toner dørbøn — morendo.

Sæt dig hvorsonhelst, og der staar malet for dit Blik: „Den snævre Port er Vejen til Guds Rige.“ Saa forunderlig smukt er der Bue i Bue, saa ingen kommer forbi, alle maa igennem den snævre Port til Himlen.

Se op, og dit Øje møder Granatæblet og Egetræsbladet. Ypperstepræstens Overkjortel var besat med Granatæbler og Bjælder. Begge Prydelser er Billeder paa Guds Ord og det saaledes, at ved Granatæblerne med deres dejlige Vællugt, deres søde og opriskende Saft og Fylden af deres velsmagende, kostelige Kerner skulde Guds Lov eller Vidnesbyrd fremstilles som en sød og kostelig Aandsmad, som kvæger Sjælen og oprisker Hjertet. 2. Moseb. 28, 33.

Stil dig i Kordøren, og i Bue møder dit Øje Vindrøen og Hvedekornet. „Kom, drik mit Blod i denne Vin, thi jeg er din og du er min.“

Vend dig mod Alteret, og til venstre ser du Symbol paa Daab og Nadver, til højre „Kors og Krone.“

Ligeledes J. H. S. — Jesum habemus socium, Jesus er vor Broder; eller: Jesus hominum salvator, Jesus, Menneskenes Frelser; eller: Jesus hortatorum sanctorum, Jesus er de Helliges Raadgiver. Her: Jesus, Menneskenes Frelser. Tit nu bagved Alteret. Sorgens Farve er ikke den sorte Farve, men lavender, som Skik og Brug hos Jøderne.

Først naar vi bekender vore Synder, angret og tror paa Jesus, vor sande og fudkomne Ypperstepræst, saa kan Synden kastes bag Alteret og sænkes ned i Havets Dyb for aldrig mere at anklage os. Præst være Lammet Blod! Glem ikke, idet du gaar ned ad Trappen, Jakob 1, 22.

„Skotastikken tilhører de Lærde, men Kunsten tilhører Menigheden, uvilkaarligt gør den Indtryk, selv paa den ringeste Kristen“, siger Hammerich. Gothisk Stil og Kirkens Ydre er meget smukt. Vistnok ikke saa meget Bygningskomiteen som Præsten og Forfatteren og Digteren Adam Dan tilkommer Æren for den smukke Stil. Inden for Kirkens Mure har lydt mangan en

Røst i Aarenes Løb, og den, der lyder nu, er inderlig, og Røsten er Menneskets eget Indhold, hvorfor der bliver Hjerteklang i Stemmen. Og til Slutning indbød ogsaa Menighedens Præst Pastor Jensen saa inderligt og hjerteligt Synderne til at komme til Jesus; og ligesom Maria kendte Jesus paa Røsten, og det var ved sin Røst, Jesus fik Disciplenes Hjerter til at brænde paa Vejen under Vandringen til Emaus, saaledes er det mit Haab og min Bøn, at Ordet ved disse Møder lød saaledes, at nogle fik „Stødet til den evige Bevægelse“ og kunde sige: „Brændte ikke vore Hjerter i os, der han taledes til os paa Vejen og oplod os Skrifterne.“

Da Ordet lød ud fra Ps. 139, 1—4, maatte jeg sige til mig selv: „Herre! du læser Brødens dunkle Skrift paa Panden.“ Ulykken er denne: man tænker paa alle, men ikke paa sig selv. Først naar mit eget personlige Liv og mit eget bundfordærvede Hjerter rykkes ind under Brændepunktet af den guddommelige Sandhedsstraale, og jeg ved mig udforsket af Guds Lys, saa kommer jeg og er for længe siden kommen til Synderkendelse, idet Guderkendelsen bliver til sand Selverkendelse. Taleren var en stille, rislende Troens Talestrøm. Den var vederkvægende, idet jeg er glad ved at give Herren Nøsten til mit Hjerter, thi kun Gud er Hjertekenderen og kan dømme ret. Ogsaa Ordet i Jakobs Brevs 5. Kapitel 13. Vers til Enden lød kraftigt med baade dansk og norsk Malm i Stemmen. Man kunde sige ikke saa lidt Honning af hans Tales Blomst, naar man stod ikke blot paa Troens Grund men paa futhersk Grund. Men naar Taleren ikke traf den Tone, der kunde kalde Genklang fra den inderste Hjertestreg frem, saa misforstod man Taleren.

„Christian Science“ er kun modererne Hedenskab. Det er negativt. Men hvor er det positive, naar man overskærer Kristendommens Hjertepulsare: Forsømmingen, Jesu Kristi Døds og Blods Betaling for vore Synder.

Forbønnens Magt blev godt betonet og oplyst ved Eksempler.

Det var og er sikkert Talerens Mening, at der baade skal prædikes Omvendelse og vidnes, og jeg tror, at jeg forstod Taleren i Samklang med Richards Ord: „For at fremkomme med Spørgsmaalet: er du omvendt, er du troende? eller som man nu bedst kan forme dette — dertil adskrives en kendt Personlighed, hvis milde Øjne, værdige Prag giver Spørgsmaalet en naturlig Elskelighed, vi kan ikke alle os v. Det var ogsaa det monotone, enslydende, ensformige, der skulde fjernes i Forkyndelsen, idet Guds Ord er rigt og herligt i sig selv som en Ædelsten med forskelligt Farvespil paa dens slæbte Kanter.

Hvilken ved Forsønerbrystet ved Nadverbordet var for mig Højdepunktet under Gudstjenesten, skønt jeg var glad for at prædike over Teksten Johannes 5. Kap. 17—29 Vers. Thema: „Sønnen i Faderens Gerning.“ Skriftetalen ud fra Ps. 139, Vers 23 og 24 var som holdt til mig alene.

I Nadveren bliver Ordet Kød, og Jesus blander Blod med os.

Ved Slutningsmødet lød Ordet: „Jeg er Vintræet, I ere Gernene.“ „Kærligheden er Rod, Stamme og Frugt. Kærligheden er Roden i dens skjulte Oprindelse, Faderens Kærlighed; Kærligheden er Stammen i dens første Aabenbaring, Sønnens Kærlighed; endelig er Kærligheden Frugten i dens fulde Udvikling, de Troendes indbyrdes Kærlighed.“ Vort Kendetegn er og bliver den indbyrdes Kærlighed. „Børnlille! elsker hverandre.“ Jeg bragte en Hilsen fra Moderkirken til Datteren og en Hilsen fra et forstørret Danmark med Digteren Rørdams Ord:

„Det lyder som et Eventyr, Et Sagn fra gamle Dage:

En røvet Datter dybt begrædt Er kommen frelst tilbage. Du kommer klædt i hvidt og rødt Og smiler os imøde. Hil dig, vor Moders Øjsten, I Nutids Morgenrøde.“

Med Hilsen og Tak eders
„Erbødige“

P. Nielsen.
Chicago, 16. Nov. 1920.

DENVER, COLO.

Lidt fra vore Missionsmøder, som vi lige har haft. Vi begyndte disse Møder Søndag d. 31. Okt. med Højmesse-gudstjeneste om Formiddagen, hvor Pastor I. M. Hansen prædikede over Dagens Evangelium om den gældbundne Tjener; han betonedes, at vi var den Tjener, som stod i saa stor en Synde-Gæld over for vor himmelske Fader, og at der kunde kun staa neden under al vor Færd: „Skyldnere.“ „Skyldnere.“ Men Gud ske Lov, at det ogsaa lød, at al vor Gæld var betalt. Og ved Troen paa Jesus Kristus, Guds Søns Blod var vi frie. Om Eftermiddagen havde vi Søndagsmøde. Emnet var Omvendelse, som blev indledet af I. M. Hansen. Det blev ogsaa drøftet godt. Om Aftenen holdt Pastor I. M. Hansen Reformations-tale for os. Pastor H. P. Andersen fra Brush, Colo., prædikede. Vi havde saa Møde hver Aften undtagen Lørdag Aften. Søndag d. 7. Nov., samledes vi til Højmesse-gudstjeneste tillige med Altergang om Formiddagen. Om Eftermiddagen havde vi Ungdomsmøde, hvor Pastor I. M. Hansen talte især til de unge, men der faldt ogsaa Smuler til os ældre. Om Aftenen, som var Slutningen af vore Møder, talte alle tre Præster til os.

Vi havde Fællesbespisning i Kirkens Undersal baade Middag og Aften, saa vi blev derinde hele Dagen den sidste Dag. Vi havde en skøn Uge, hvor Guds Ord lød klart og tydeligt. Skønt der ikke var saa lille en Forsamling, saa havde vi ventet flere af vort danske Folk, da vi havde gjort ikke saa lille Forberedelse til vort Møde, faaet trykt en hel Del Indbydelseskort, som blev delt ud baade i Øst og Vest, Syd og Nord. Vor kære Pastor Christiansen gav os Navnene paa mange, for han ved lige hvor vort Folk bor. Ja, vor kære Pastor er ude hver Dag at opsøge vore Landsmænd, og han er rede ved Dag og Nat at gaa ud, hvor der trænges til hans Hjælp. Vi er saa glade for og kan ikke takke Herren nok for, at vi har en Præst iblandt os, som forkynder den rene Sandhed og vil Sjæles Frelse. Maatte vi saa staa ham bi, saa skal det heller ikke blive forgesves. Vi forstaa dette, at vi kan intet af os selv, men ved Herrens Kraft skal det lykkes. Der var en, som vi savnede ved vore Møder, vor kære Broder og Diakon, Peter Eriksen, som ligger paa Hospitalet og har maattet undergaa en Operation. Han er dog i god Bedring; vi haaber at han snart maa komme blandt os igen. Saa en venlig Hilsen til alle Danskerens Læsere.

Martin Hansen.

MOORHEAD, IOWA.

Herren kalder mange Gange, paa mange Maader iblandt os, som ikke altid bliver ret agtet og forstaaet. Paa særlig Maade har Herren kaldt ad os, som fik Lejlighed til at kende den Mand, som jeg skal meddele lidt om. Julius Johnson, f. 24. Febr., 1885, død 8. Nov., 1920. Det meste af hans Liv levedes omkring ved Moorhead, Ia., om dette skal her blot meddeles det vigtigste som foregik de sidste Par Aar, da Johnson blev taget afsides fra Verdens Travlhed og lagt paa Sygelejet i Hjemmet en Tid, siden i Brush og Denver, saa igen hjem en Tid og atter bort fra Hjem og Familie til Oakdale Sanatorium og siden til State

Hospital, Iowa City, Ia., hvor han døde. Det er sagt med faa Ord, der indbefattes usigeig meget, hvad disse Aar og Dage bragte ham og hans og os, som kendte noget dertil, og saa hvorledes Herren lagde ham for vor Dør som en, der trængte til Hjælp, ja som en af dem, der fik Lov at være med, gentagne Gange skrev til mig: „Det gør os ondt, at vi ikke kunde yde ham mere Hjælp her ved Brush.“ Han blev jo ikke der saa længe. Vi fik vist ikke alle og altid gjort, hvad vi kunde, for at lette Livets Byrde for ham og hans. Gud ved og kender vore Anledninger, Evner og Villie og være os naadig. Herren lære os ogsaa gennem dette at blive bedre Tjenere og Tjenerinder med det rette Tjenersind.

Angaaende Julius Johnsons Liv sagde han selv: „En Tid jeg kunde, vilde jeg ikke søge og tjene Herren i hans Hus og Menighed; nu, jeg gerne vil, kan jeg ikke.“ Det mærkede vi saa ofte, de sidste Aar, hvorledes Herren virkede Tjenersind og god Villie til at være med at fremme Guds Rige; han talte ikke om sin Omvendelse, Liv og Gjerning derefter, det behøvedes heller ikke for dem, som kender Livet i Kristus. Noget af det sidste, jeg hørte fra ham gennem Breve var: „Vi skal lære at sætte vor Lid til Herren og stole paa hans Hjælp.“ Ja, den forslaaet bedst og skuffer mindst. Gennem flere Aar hørte jeg at kende Julius Johnson som et ærligt, tro, skønsomt og tjenestvilligt Menighedsmedlem, hvorover enhver Præst kan glæde sig; Gud give, vi havde flere af dem. Det var Herrens Værk og til hans Ære.

Julius Johnson efterlader sig Enke og tre konfirmerede Børn. Maa Gud, som udfører Eakens Sag og skaffer de faderløse Ret (Es. 1, 17), træste og lode de efterladte til et saligt Møde hos Gud. Paa deres Vegne bringer jeg herved deres dybtfølte hjerteligste Tak til enhver for Hjælp og Tjeneste mod den afløde og dem under Sydommen og ved hans Baare; Vennerne i Brush og Denver indbefattet, ogsaa dem i Oakdale og Iowa City, om dette Budskab skulde naa nogen af dem. Saa, „Farvel, Ven saa kær, Tak for de Timer, vi samlet var her.“ E. Hansen.

VAALSESAGENS AFSLUTNING.

De, som husker Georg Hermanns Bog „Jette Gøbert“, vil ogsaa huske det væmødige, stadig tilbagevendende: „Og det kom, som det maatte komme.“ Saa den er det kommet ogsaa i Vaalsesagen.

Den 9. Juli 1916, den Dag, da Pastor Arboe Rasmussen indsaaites i Vaalse, indeholdt nærværende Blad en ledende Artikel „Vaalse og Dagen i Dag“, der, næst en Udtalelse om, at Pastor Arboe Rasmussen var den i Dagens Situation, som var mest at bekegne, sluttede saaledes:

„Som Unitarere og lignende Samfund ikke kan fange Mennesker her hjemme — det er betegnende, at medens snart sagt ethvert lille positivt-kristeligt Samfund kan faa bygget sig et Kapel, maa Unitarerne stadig færdes omkring i lejede Sale —, saaledes faar Pastor Arboe Rasmussen sig ingen Kirke bygget i Vaalse. Nok, saa længe der endnu staar Nyhed og Sensation og Nyfikenhed om hans Sag og Person. Men om et Par Aar eller saa, hvor er saa de hjerne, som skrev under paa Adressen? Qui vivra, verra!“

Det var ikke længe, man behøvede at leve for at faa det at se. Den Bevægelse i det lille festerike Sogn, som førte Pastor Arboe Rasmussen frem til en trist og kort Tilværelse som Sognepræst i Vaalse, var fuldstændig uden aahdelig Bærekraft, og selv fik han intet bygget op.

Og saa kom det, som det maatte komme.

A. B. i „Natt.“

Tanker til Eftertanke fra Nebraslas Kredsmøde.

Af I. M. H.

I.

Mere end en Maaned er gaet siden Kredsmødet holdtes i Kansas City. Vor Sekretær Past. A. Th. Schultz har jo givet os et godt Referat derfra.

Man kan ikke tænke paa Kredsmødet uden at glædes over den gode Modtagelse, Menigheden i K. C. gav det. Der er ikke saa lidt ved at modtage et Kredsmøde; thi der er jo voksede og blevne som Aarsmøder i gamle Dage. De tilrejsende skal modtages, indlogeres, bespises, opvartes, underholdes o. s. v. Men alt dette og meget andet gik strygende ogsaa for Kansas City-Mødet. Skønt vi „farende Svende“ lagde Beslag paa dem der nede, saa mærkede man Tjenersindet, Marthasindet, som „ikke søger sit eget“ hos Præstefamilien og alle de andre. Vi saa kun smilende Ansigt og hørte kun gode og venlige Ord.

I Kirkens Undersal blev Kredsmødet bispist med rigelig, god, sund og velsmagende Mad. Blandt andet opvartedes der ogsaa med den dejligste Kærnemælk og den fineste Svejtseroast — vist en Gave fra en dansk Mejerist i Byen — og det vilde vist være Uret at sige, at Gæsterne ikke „tog godt fra“ ogsaa af de Sager.

Men Tak for det altsammen! Det er dog saa velsignet, hyggeligt og hjemligt, at vi ved vore Fællesmøder kan nyde ogsaa de timelige Gaver sammen.

II.

Vejen til Kredsmødet gik gennem Regn og Søle. Men da vi nærmede os Kansas City, holdt Regnvejret op, det klarede af, Skyerne skiftes i Vest, og vi fik den kære Sol at se, og siden lyste den smilende og varmende paa os under hele Mødet.

Ved dette Solbjergslag (14. Okt.) stod jeg paa Gaden vest for den danske Kirke i K. C., hvor Mødet skulde holdes, og saa mod Øst, hvor Regnskyerne endnu hang tunge og mørke; men da med et Hævelser sig den dejligste Regnbue paa disse, og fra mit Stæde set spændte den om hele Kirken, saa man saa de straalende Farver over Taget og ved begge Sider.

Det er et godt Tegn, tænkte jeg. Gud vil nok i sin Naade give os et godt Møde og lade sin Trofasthed og Kærlighed omspænde os. Skuffede han vort Haab! Ingenlunde! En god Stemning og en glad Aand raadede over Mødet med dets Bønner, Prædikener, Forhandlinger, Samtaler, Orgelspil og Salmesang. Ved de sidsvænte maatte jo som sædvanlig især Pastor og Fru Wilhelmson holde for og føre an sammen med deres store Børneflokk, der trofast samlede sig om Orgelet ved hvert Møde og spillede og sang som Lærker.

III.

Mødets Frugter! Ja, hvad der skete i Hjerterne, det tilkommer det ikke mig at udtale mig om. Det er hans Sag, der „ransager Hjerter og Nyrer“. Ordet skal ikke vende tomt tilbage. Tjenerne kan være ringe nok, men Budskabet, de bringer fra Gud, er godt og stærkt!

Men et Kredsmøde har ogsaa en udadvendt Side, hele det store Arbejde, vi kalder Kredsmissionen, der ikke mindst for Nebraska Kreds' Vedkommende spænder over et stort Territorium. Men i den Henseende forekommer det mig, at Mødets Udbytte var magert.

Der blev vedtaget Forslag om, at Kredsen skulde tage sig af de allerede optagne Virksomheder og vakante Menigheder, hvortil Kredsstyrelsen svarede, at det gjorde den allerede; men der var kun lidt paa Mødet om at pløje Nyland, udstrække sine Teltsnore og bryde ny Baner for Missionen. Mødet manglede Horizont.

Jeg kan nævne Lægmandsmissionen. Denne store og vigtige Sag lider af Svindstot i Nebraska Kreds saa vel som i hele vort Kirkesamfund. Men kan i den Henseende anføre Ordet: „Bliv vaagen og styrk det øvrige, som vil dø.“ Men det forsøgte Kredsmødet sig ikke paa.

Og hvad med Missionen i Omaha! I denne store By med sit vrindende Antal af vore Landsmænd arbejder fra den for Kirke Pelig Menighed og dens Præst, og Gud velsigne dem, som han ogsaa har. Men de er vist de første til at sige, at der burde øves meget mere Mission i Omaha end den, de har i gang. En Mand i Omaha sagde til mig i Sommer, at der var flere Danske i Omaha alene end i hele den øvrige Nebraska Kreds. Bør man lukke sine Øjne for den Kendsgerning? Det er utvivlsomt paa høje Tid, at Kredsen ansætter en Missionær i Omaha, saa meget mere, som den nu er løst fra Missionen i Kansas City.

IV.

For nogle Aar siden fortalte Pastor A. M. Andersen om et Foredrag, han havde hørt af en Amerikaner. Dets Emne var „The Gospel of Discontent“ — „Utilfredsheds Evangelium“. Hvorledes dette blev udviklet i det enkelte, er mig ikke bekendt.

Dog jeg kan forstaa, at det kan have en Vrangside;*) dersom man i Utilfredshed glømmer at takke, for hvad vi har; vi maa skønne paa Guds Godhed og Gaver.

Men har ogsaa et Retside; man maa ikke „hvile paa sine Laurbær“ og slaa sig til Ro der, men i Utilfredshed med det indvundne ile fremad. Augustin skriver: „Den Sjæl, der siger: det er nok, er fortabt!“ Det er sagt angaaende den enkelte Kristens Helliggørelsesarbejde; men det kan ogsaa anlægges paa andre Omraader. Der er vist alt for meget af dette „det er nok“ hos os og for lidt af „The Gospel of Discontent“, og set i Sandhedens Lys — og man skulde dog gerne være sand — synes jeg ikke, at man kan frikende nævnte Kredsmøde for at lide just af den Skade.

*) Taleren drog baade Jesus og Luther og andre frem og paaviste, at de var utilfredse med meget hver i sin Tid, og det var det, der gjorde dem til Reformatorer. Den, der nøjes med Tilstanden, som den til en vis Tid er, bliver aldrig til større Velsignelse for sin Samtid. Det var Hovedtanken i det omtalte Foredrag. A. M. A.

De er stærke som Jern—
Mayer
HONORBILT SKOLE SKO
Spørg Kjøbmanden efter Mayer Sko. Se efter Handelsmærket paa Saalen
F. Mayer Boot & Shoe Co., Milwaukee, Wis.